

Čtení a evangelium z 9.neděle v mezidobí

Navazujeme na předchozí neděli. Čteme jedno z přikázání Desatera. Ve srovnání s verzí Desatera ve dvacáté kapitole druhé knihy Mojžíšovy je zde odlišné odůvodnění. (Pramen: vira.cz)

Toto praví Hospodin: „Zachovávej den sobotní a svět ho tak, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj býk a tvůj osel, žádný tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě – aby si mohl odpočinout tvůj otrok a tvá otrokyně jako ty. Pamatuj, žeš byl otrokem v egyptské zemi, že Hospodin, tvůj Bůh, tě vyvedl odtamtud mocnou rukou a napřáženým ramenem. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys zachovával den sobotní.“ (Dt 5, 12-15)

V ročním cyklu B, který letos čteme, nahlížíme především do Markova evangelia. Nejprve čteme o Kristu, který koná první zázraky a povolává učedníky. Ve druhé kapitole se objeví spory se zákoníky a farizeji. Sobota byla židy chápána jako posvátný den, kdy nikdo nesměl cokoli dělat. Ježíš v obraně cituje příběh z dvacáté první kapitoly první knihy Samuelovy (1 Sam 21,2-7).

Jednou v sobotu procházel Ježíš obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farizeové mu řekli: „Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?“ Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu – bylo to za velekněze Abiataru – a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?“ A řekl jim: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!“ Ježíš opět vstoupil do synagogy. Byl tam člověk s ochrnutou rukou. Dávali na Ježíše pozor, zdali ho uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat. On tomu člověku s ochrnutou rukou řekl: „Vstaň, pojď doprostřed.“ Pak se farizeů zeptal: „Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?“ Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvrzelostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu člověku: „Vztáhni ruku!“ Vztáhl ji, a ruka byla zase v pořádku. Farizeové šli hned ven a s herodovci se proti němu radili, jak by ho zahubili. (Mk 2,23-3,6)

Zamyšlení

Co znamená slavit den Hospodinův? Pro křesťany se klíčovou stala oslava Božího vítězství nad zlem, hříchem a smrtí. To nastalo vzkříšením den po sobotě. Jde tedy o oslavu. Proto Bůh vyzývá k odpočinku. Co dnes tento pojem znamená? Práce v současné době má v mnoha případech odlišnou podobu, než v době kočovnicků na polopoušti. Podmínky současného světa značně mění formy odpočinku, avšak stále platí: je to den věnovaný Bohu a blízkým. Ne práci, obchodu či starostem. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Pane, dej, abych z duševní pokorou přijímal vše,
co mně přinese tento den.

Ve všem co říkám a dělám, veď moje myšlenky a city.

Ve všech neočekávaných situacích nedopusť, abych
zapomněl,

že všechno jsi seslal ty.

Všechny zprávy, které během dne obdržím,
mě nauč přijímat z pokojnou myslí a pevným přesvědčením,

že všechno je tvá svatá vůle.

Nauč mě jednat s každým členem rodiny ,

abych nikomu neublížil a nikoho nezarmoutil.

Pomoz mi zvládnout tíhu tohoto dne a všechny překážky
v jeho průběhu.

Nauč mě modlit se, věřit, doufat a odpouštět.

Ježíši, důvěřuji Ti!

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Smrt je definitivní konec – prvního dějství.
- Opevněná církev je ohrožená církev, protože pevnosti přitahují nepřátele.
- Klíče od nebeských bran se fasují na zemi.

VÁCLAV

 Č. 18. (2018)

3.6. 2018

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

Slavnost Těla a Krve Páně

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 17.30	
	St – v 17.30	
	Čt – v 7.30	
	Pá – v 17.30	
	Ne – v 9.00	
SULEJOVICE	Ne – v 10.30	10.6. se nekoná
DD MILEŠOV	Pá – v 9.00	
VELEMÍN	So – v 10.00	9.6. se nekoná
LUKAVEC	5. června v 15.00	

Modlitební skupina - Út v 16.30

Setkání s Biblií – 6. června v 18.30

Srdečně zvú na červnové pobožnosti - vždy po mši svaté

V sobotu 9. června se nekoná výuka náboženství

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 3.6. 2018 v 9.00 za ř rodiče Jaromíra a Boženu
Sulejovice **v 10.30**

Út 6.6. 2018 Na dobrý úmysl

Čt 7.6. 2018 Poděkování za uzdravení a dar života ve víře

Ne 10.6. 2018 v 9.00 za Boží požehnání pro paní Musilovou
Sulejovice **v 10.30** se nekoná

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

284. Proč jsou blahoslavenství důležitá?

Pro toho, kdo touží po Božím království, jsou důležité priority života, které Ježíš vyjádřil v osmeru blahoslavenství. Už od dob Abraháma Bůh zahrnoval svůj lid zaslíbeními. Ježíš na ni navázal, rozšířil jejich platnost i na Boží království a vytvořil z nich životní program. Podle tohoto programu také sám žil; přijal chudobu, aby sdílel chudobu lidí, raduje se s radujícími a pláče s plačícími; nepoužívá násilí, ale nastává druhou tvář; má slitování, je tvůrcem pokoje. Tak ukazuje bezpečnou cestu do Božího království.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

5. června – pam. **sv. Bonifáce**, biskupa a mučedníka

6. června – nez. pam. **sv. Norberta**, biskupa

7. června – připomínka **sv. Roberta**, řeholníka

Narodil se kolem roku 1100 v Gargrave (Garvenu) v hrabství a diecézi York v Anglii. Nejdříve studoval universitu v Paříži. Pak změnil životní styl a stal se knězem. Zprvu působil ve svém rodišti jako farář, pak vstoupil do kláštera benediktinů ve Whitby. Se souhlasem opata přešel do nově se šířící řádové větve cisterciáků. V novém klášteře v Newminsteru u Morpethu byl v roce 1139 ustanoven opatem.

Na obnově v církvi se podílel společně se svatým Bernardem. Sám žil velmi asketicky. Nikdy se dosyta nenajedl a co sobě odepřel, rozdával chudým, ve kterých miloval Krista. Skutky sebezáporu spojené s modlitbou mu pomáhaly nedat se žádnou věc vyrušit z klidu a vážnosti. V postní době žil jen o chlebu a vodě. K denním modlitbám prý přidával všech 150 žalmů. Obdržel moc nad zlými duchy, které vymítal a tak uzdravoval posedlé.

Robert založil v letech 1143-48 také další domy v Pipewellu v Northamptonshiru, Roche a Sawley ve West Ridingu. Byl blízkým přítelem poustevníka sv. Godrika, kterého navštěvoval. Robert byl nositelem pokoje, který čerpal z přítomnosti Krista. Sebeovládáním si vypěstoval trpělivost pro každou situaci.

Uvažme, zda může ten, kdo má rád Krista a přijímá ho, zůstat člověkem neklidu a nelásky a nemít zájem o potřeby bližních? Tím si ale ještě nezajisťuje svou pověst. Robert, coby dáblův nepřítel, byl pro jeho intriky podezírán a prý i obviněn svými mnichy z neřestného poměru s jednou místní ženou. Krátce byl v zahraničí, obhájil se před Bernardem, který se proti krivému obvinění postavil a daroval mu pás. Zemřel ve svém klášteře v Newminsteru roku 1159.

8. června – **slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA**

9. června – pam. **Neposkvrněného srdce Panny Marie**

10. června – 10. neděle v mezidobí

Slavnost Těla a Krve Páně

Spasitel vzal do rukou nekvašené, ploché chlební pláсты, rozlomil je pro rozdávání apoštolům (sám nejedl a nepil) a řekl: „Vezměte toto mé tělo, vydané za vás“. Kristus označuje chléb za své tělo, které je obětováno za učedníky. S díkyčiněním Otci vzal pak Spasitel do rukou jediný kalich a dal jej pít apoštolům (sám nepil) po slovech ustanovení: „Tento kalich je novou úmluvou v mé krvi, která se za vás a za všechny prolévá na odpuštění hříchů. To konejte na mou památku“. Bez jakékoliv ideologie je jasné, že Kristus označuje víno v kalichu za svou krev, již se dostává všem lidem nabídka spásy a odpuštění hříchů v nové úmluvě mezi Bohem a lidmi a lid nově smlouvy má toto svaté činění Kristovo opakovat. Není pochyby, že lid první Církve chápal eucharistii jako účast na těle a krvi Kristově: **„Kalich požehnaní, který žehnáme, což to není účast na krvi Kristově? Chléb, který lámeme, což to není účast na těle Kristově?“**

Eucharistie je především Kristovou obětí jasně to dosvědčují slova Páně o „těle, které se vydává“ a „krvi, která se prolévá za vás a mnohé na odpuštění hříchů“ a o „nové smlouvě“. Tyto výrazy mají jednoznačný biblický význam oběti. Stará smlouva byla uzavřena na hoře Sinaj mezi Bohem a Izraelem a byla zpečetěna krví obětního zvířete, již Mojžíš pokropil nejen oltář, nýbrž i lid, aby naznačil tajemnou jednotu mezi Bohem a lidem.

Kristus zde hovoří o oběti (vydání) svého těla a prolévání krve k uzavření Nové smlouvy: Církev to od počátku chápala o Kristově oběti na kříži, přinesené necelých 24 hodin po této liturgické slavnosti Páně. Kristus Pán byl označen již sv. Janem Křtitelem jako Boží beránek, jehož krev je smírnou obětí za nový lid Církve.

Dějinný Bohočlověk Kristus je tajemně přítomen s Božstvím i lidstvím pod způsoby chleba a vína; odloučení krve od těla, vyslovené i slovy ustanovení a mysticky provedené separátním úkonem zpřítomnění zvlášť těla a zvlášť krve Páně, je znamením obětní smrti Páně. Přijímáním tohoto svatého těla a krve Kristovy vírou a požitím se děje biblické „pokropení nového lidu Církve“ a k nové smlouvě spásy s jednotou s Bohem.

Jde tedy o **oběť**, tj. nejvyšší způsob bohopocty s úplným odevzdáním člověka Bohu i s uznáním, že Bůh je Pánem a majetníkem člověka i světa. Obětí vyslovuje člověk ovšem nejen svou závislost na Bohu, nýbrž i důvěru, že je chráněn dobrotivým, mocným Pánem v jeho „otcovské náručí“.

Jde o **smírnou oběť**, tedy oběť za vinu, neboť člověk stál v Božím dluhu svými hříchy. Předkřesťanský člověk Starého zákona nebo pohanství se o to pokoušel smírnými obětmi zvířecí

krví; starozákonním liturgickým řádem byly zvířecí oběti uznány za znamení smírného smýšlení. Nyní obětuje Bohočlověk výslovně svou krev na smír „za odpuštění hříchů“. Jde o jedinou oběť, která platí pro všechny lidi a pro všechny časy, neboť má nekonečnou cenu, nekonečné Božské důstojnosti Kristovy a tato smlouva nebude Bohem nikdy zrušena. Ptáš-li s, proč se tedy tato jediná oběť mysticky opakuje mší svatou, je odpověď v lidské potřebě, již měl Pán před očima, když nařídil: „Konejte to na mou památku!“ Nejde o zmazení Kristovy oběti, nýbrž o její **zpřítomnění** ve všech dobách, na všech místech, pro všechny lidi. Tím se ukazuje nejen velikost oběti Páně, jež prozařuje čas i prostor, nýbrž poskytuje se k účasti všech křesťanů na Kristově oběti kříže, jak o tom hovoří prvokřesťanské hlásání víry. Křesťanská bohoslužba je tedy nejen zpřítomněním Kristovy oběti kříže a „hlásáním smrti a vzkříšení Páně, dokud nepřijde“, nýbrž i spolu obětí každého jednotlivého křesťana s Kristem. To je ve smyslu biblickém a v podání prvotní Církve podstatou eucharistické slavnosti (mše svatá) – a kde není tato víra, důvěra a spolu oběť z lásky ke Kristu, tam to není bohoslužba v plném smyslu Kristovy zjevení vůle. Eucharistie je též svátostnou přítomností Páně mezi vámi. Církev uchovávala svaté způsoby od nejstarších dob, především pro nemocné a umírající i pro ty, kteří se nemohli v době pronásledování odebrat k tajné konaným bohoslužbám. Pozvolna se vyvinulo z tohoto sakramentálního cíle klanění s různými způsoby uctívání Nejsvětější Svátosti (výstav, procesí Božího těla, litanie, modlitby...), které daly katolickému chrámu a katolické bohoslužbě nový ráz. Jistě stojí svatá oběť Kristova a svatý pokrm přijímání na prvním místě; ale i uctívání a díkyčinění Pánu, který chtěl mezi námi svátostně přebývat až do svého druhého příchodu, je drahocenným darem Spasitele při poslední večeři.

Boží lid novozákonní putuje sice k věčné vlasti, je však již v zaslíbené zemi a má věčný život. Eucharistické procesí je tedy jedno zastavení i odpočinku Božího lidu: Církev nese na sobě jednak znaky pomíjejícího světa, jednak eschatologické znaky jednoty a radostné chvály Boha ve spojení s nebeskou Církví.

Eucharistické procesí je pokračováním eucharistické oběti s přijímáním pokrmu: Neseme Boží sílu do našeho pracovního prostoru a času, aby proměnila onen kus světa v eschatologickou skutečnost, o níž je už ve Starém zákon zaslíbení: „Celá země bude naplněna Boží slávou“.

Eucharistická slavnost (mše svatá a procesí) Božího těla je náboženským svědectvím místní církevní obce, že chce být střediskem křesťanské obnovy pro ty, kteří ještě nepoznali bohatství Boží lásky. A v obci, kde je přátelský vztah a ekumenický mír mezi katolickými křesťany a nekatolíky či nekřesťany, nepřijde nikdo při slavnosti Božího těla na myšlenku nesnášenlivosti či náboženské řevnivosti.

Perly a chléb 1.díl, Perly a chléb 2.díl autor: Josef Hrbata rok vyd.: 1991 vydalo: katolické nakladatelství COR JESU, Český Těšín ISBN: 80-900746-1-8

Sbírka z 27.5. 2018 = 2. 840,- Kč. Děkujeme